

A Csak lélegezz! trilógia második kötete

Visszafojtott *lélegzet*

REBECCA DONOVAN

Dream
válogatás

Weslynben mostanra mindenki tudja Emma titkát, de Carol már nem bánthatja. Vannak, akiket még mindig kísértenek annak az éjszakának a borzalmai. Emma csak most kezd visszatérni az igazi hétköznapiokba, de az átélt szörnyűségek egyre kísértik. Az újrakezdésben segítségére van életének két legfontosabb személye, szerelme, Evan és legjobb barátja, Sara. A lány úgy dönt, hogy itt az ideje, hogy anyjával szorosabbra fűzze a viszonyát, ennek előmozdítása érdekében hozzáköltözik. De biztosan ez a legjobb döntés? Képes lesz-e szembenézni mindazzal, amit múltja rejteget? Rémálmainak titkát csak anyja új barátjával tudja megosztani. Ám ez az új barátság fenekestül felforgatja mindenki életét, és Emmának szembe kell néznie döntései következményeivel.

A trilógia első részének rajongói most elolvashatják, amit eddig nem tudtak Emma életéről.

Visszafojtott *lélegzet*

Dream
válogatás

„Szenvedélyes egyéniség vagyok. Tapasztalatból tanulok, és teljes szívvel-lélekkel szoktam csinálni a dolgokat, amelyek aztán vagy sikerülnek, vagy nem. Gondolom, ez látszik is az írásaimon: nem hagyok elvarratlan szálakat, és mindent kitálolok, hogy az olvasók tetszés szerint utálhassák vagy szerethessék. Leginkább a saját utamat járom, letérek a kitaposott ösvényről, ha valami érdekeset vagy lenyűgözőt látok, belegyalogolok az iszalagba és a túskebokrokba, hogy átélhessem azt a szépséget és izgalmat, amelyet mások sokszor kihagynak, és ilyenkor rendkívül érdekes emberekkel találkozom...”

Rebecca gyógyíthatatlan optimista, rajong a sportokért, és bármilyen hihetetlen, frászt kap a kacsintástól.

Tudjon meg többet a szerzőről és a trilógiáról:

www.rebeccadonovan.com

Dream
válogatás

„Nyers, őszinte, megingathatatlan és könyörtelen, rabul ejti az érzelmeket.”

Amazon

„Azt hiszem, ezekből a könyvekből nagyszerű TV-sorozat lenne. Ahogy olvastam, szinte láttam a szemeim előtt, amint megelevenedik a történet.”

Goodreads

„Bár ez a sorozat egy kamasz lány történetéről szó, mégsem pusztán tiniregénnyel van dolgunk. Ez a könyv sokkal mélyebb tartalmakat hordoz.”

Lovin and Livin Life Reviews

„Szerintem Rebecca egy érzelmes és csodálatos regényt írt. Már az első rész is lenyűgöző volt, de ez a könyv még inkább rabul ejtett. Ha ez így halad, vajon milyen lesz a befejezés?”

Book Gossips

„Ismét a mély érzelmeké a főszerep. Felfoghatatlan, mennyi mindent kell elviselnie Emmának. Legnehezebb a saját félelmeivel való szembenézés.”

Literati Literature Lovers

Dream
válogatás

REBECCA DONOVAN

Visszafojtott
lélegzet

— részlet —

Dream
válogatás

1. PRÓBÁLD MEG MÉG EGYSZER

Ez csak egy álom. Felismertem a gondolatot, amely megpróbált kihúzni azokból a kezekből, amelyek a víz leg-sötétebb mélyére akartak lehúzni engem. Ám a pánik elnyomta az észérveket, és teljes erőmből kapálóztam. *Ez csak egy álom,* visszhangzott a fejemben megint; próbált felébreszteni.

Lenéztem a homályos vízre; a levegő égetett a tüdőmben. A kezek már nem kezek voltak, hanem hosszú, éles karmok, és ahogy rugdaltam, az egyik karom megragadta a bokámat, lehorgonyzott a víz alatt. Sötét felhőként vett körül a karmok nyomán szivárgó vér. Küzdöttem ellene, de ettől csak még mélyebben mart belém. Levegő bugyborékkolt körülöttem, és felsikoltottam a fájdalomtól. Már majdnem lélegezni akartam, amivel a halált szívtam volna magamba, ám ekkor valami az arcomhoz nyomódott.

Már egyáltalán nem olyan volt, mint valami álom.

Levegő után kapkodva hirtelen felültem, a párna leesett az arcomról. Nem tudtam, hol vagyok, hány óra van, erősen lihegettem; körülnéztem a szobában. Sara állt döbbenben, mozdulatlanul az ágyam mellett; szeme tágra nyílt, szája tátva.

– Ne haragudj – dűnnyögte. – Mintha beszélni hallottalak volna. Azt hittem, ébren vagy.

– Ébren vagyok – mondtam, gyorsan kifújva a levegőt. Mélyet lélegeztem, sikerült legyőzni a pánikot. Sara akkor is döbbenben nézett, amikor már helyrejöttem.

– Nem kellett volna a párnát a fejedre dobnom. Nagyon sajnálom – nézett rám látható büntudattal.

– Miről beszélsz? – Hárítottam el a bocsánatkérését. – Csak egy álom volt. Jól vagyok.

Még egy mély levegőt vettem, hogy ne remegjek annyira, és lerúgtam magamról a takarót. Verejtékező testemhez tapadt.

– Jó reggelt, Sara! – mondtam a lehető legnormálisabb hangon.

– Jó reggelt, Emma! – felelte végre, erőltetetten, a büntudat döbbenetén át préselve magából a szavakat. És ennyi. Vége volt, hála az égnek.

– Megyek zuhanyozni. Sietnünk kell. Egy órán belül indulunk.

Azzal összeszedte a holmiját és eltűnt.

Több mint egy hónapja próbáltam felkészülni erre a napra. Semmi eredménye nem volt. A gondolatra is kivert a víz. És most itt van. Elérkezett ez a nap.

Visszadőltem az ágyra, néztem a plafon szélén végigfutó fehér, ragyogó mennyezetvilágítást; mintha a reggeli nap rejtőzne a hó mögött.

Körülnéztem a szobában; semmi nyoma nem volt, hogy ez a szoba hozzám tartozna; a falon nagy, lapos képernyős tévé lógott, a sarokban öltözőasztal, rajta sminkholmi, amely túl sok átalakulásomnak volt tanúja. A tükörrre nevető barátok képe volt ragasztva, a falakon élénk művészeti izék. Semmi nem emlékeztetett ebben a szobában az idekerülésem előtti életemre. Ez a rejtkehelyem volt; ide menekültem az ítélkező tekintetek, a hátam mögötti sugdolózás, a bámuló tekintetek elől.

Miért vagyok itt? Tudtam a választ. Ha választhatnék, soha nem mennék el innen. Nem mintha lenne más hely, ahová mehetnék, és a McKinley család nem lenne hajlandó segíteni nekem. Rajtuk kívül nincs családom, és ezért örökre hálás leszek. De ez nem a teljes igazság. Nem ők az egyetlen családom.

Így amikor csengett a telefon, és Sara a zuhany alatt volt, minden bátorságomat összeszedtem, és beleszóltam.

– Halló!

– Ó! Hát ott vagy! – kiáltotta anyám; teljesen meglepődött.
– Olyan boldog vagyok, hogy végre sikerült elérnem téged.
Hogy vagy?

– Jól – feleltem. Szívem nagyon hevesen vert. – Ööö...
Van valami programod mára?

– Csak egy parti, barátokkal – felelte; legalább olyan furcsa volt a hangja, ahogy én éreztem magam. – Figyelj! Reméltem, hogy megpróbálhatjuk... Úgy értem, mostanában inkább Wesleyben lakom, szóval, ha van kedved, ha szeretnél...

– Igen, persze – hebegtem, mielőtt az idegeim felmondták a szolgálatot. – Hozzád költözöm.

– Ó... jó – felelte feszült izgatottsággal. – Tényleg?

– Persze – feleltem nagyon igyekezve, hogy hangom őszintének hasson. – Úgyis hamarosan egyetemre megyek, szóval jobb most felélnékíteni a kapcsolatot, mint amikor már az ország másik végén leszek, nem igaz?

Nem szólt, valószínűleg még emésztette, amit éppen az öszszeköltözésről mondtam.

– Ööö... Igen, ez remekül hangzik. Mit gondolsz, mikor?

– Mivel hétfőn visszamegyek a suliba, mit szólnál a vasárnaphoz?

– Most vasárnap? Vagyis három nap múlva?

Nyílt rémület csendült a hangjában. Szívem kihagyott egy dobbanást. Nem akar visszafogadni, még nem. Így értsem?

– Neked jó? Szóval nem kell semmi, csak egy ágy, vagy elég egy priccs is. De ha túl sok... Bocsáss meg, nem, talán nem kéne...

– Nem... nem, az teljesen tökéletes – hebegett. – Ööö... van annyi időm, hogy rendbe tegyem a szobádat... szóval... persze, a vasárnap az teljesen rendben van. A Decatur Street-en lakom. Átküldöm a címet.

– Oké. Akkor vasárnap találkozunk.
– Aha – felelte anyám; hangjában még remegett a döbbenet. – Boldog új évet, Emily!

– Neked is! – mondtam, aztán letettem a telefont. A plafont bámultam. *Mit csináltam? Hogyan jutott ilyesmi az eszembe?*

Felkaptam a holmimat, és Sara mellett ellépve a fürdőszobába mentem; csillapítani akartam az egyre erősebben eluralkodó rémületet. Mire kijöttem a zuhany alól, megbékéltem a dologgal. Ezt kell tennem.

– El kell mondanom valamit – szólaltam meg, amikor leültem Sara mellé a konyhaszékre. Az édesanyja, Anna éppen egy csésze kávé t töltött magának. – Ma reggel beszéltem anyámmal...

– Éppen ideje volt – szólt közbe Sara. – Már vagy hat hónapja egyáltalán nem veszel tudomást róla; mintha nem is létezne.

– Mit mondott? – kérdezte Anna bátorítón; Sara nyers ki-törését mintha meg sem hallotta volna.

– Hát... vasárnap hozzá költözöm – lélegzet-visszafojtva fi-gyeltem, ahogy feldolgozzák a hírt.

Sara kanala megsörrent a müzlis táljában, de egy szót sem szólt.

– Miből vontad le azt a következtetést, hogy ez a legjobb megoldás? – kérdezte Anna, elterelve a figyelmet Sara rosszálló tekintetéről.

– Hát, ő az anyám – feleltem vállat vonva. – Nemsokára egyetemre megyek, szóval nem hiszem, hogy lesz még egy lehetőségem, hogy kibéküljünk. Nem voltam éppen fair vele, és próbálkozik, tartani akarja a kapcsolatot meg ilyesmi, szóval úgy gondoltam, ez a legjobb.

Anna bólintott, magyarázatomon gondolkodott. Sara fel-állt, gyorsan a mosogatóhoz lépett, beletette a tálkáját, még mindig nem volt képes rám nézni.

– Hát, meg kell beszélnem ezt Carllal, mivel tizennyolc éves korodig mi vagyunk a kijelölt gondviselőid. És szeretnék talál-kozni anyáddal, mielőtt bármit véglegesen eldöntenél. Oké?

Bólintottam; nem gondoltam volna, hogy Anna így reagál. Nem voltam hozzászokva ahhoz, hogy egy szülő tényleg törődjön velem, így aztán hirtelen nem is tudtam, mit mondjak.

– Megértem, miért akarod ezt tenni – nyugtatott meg Anna kedves mosollyal. – Csak előbb hadd beszéljünk róla. Rendben?

– Köszönöm – feleltem erőtlen mosollyal. – Nagyon sokat jelentene nekem, ha újra megismerhetném anyámat.

Sara szó nélkül felviharzott a lépcsőn. Szusszantam egyet, aztán követtem.

– Oké, mondd ki! – mordultam rá; Sara közben holmit pakolt a sporttáskájába.

– Nincs semmi mondanivalóm – csattant fel Sara. De volt, csak egy három órás autót kellett hozzá a szállodáig, és egy nap duzzogás, mire kibökte.

Egy teljes napon át tetőtől talpig vizsgáltak Newportban; kimerült voltam, és még nem is jártunk a partin. Az is lehet, hogy az anyámmal való összeköltözés rögtönzött drámája szívta el az erőt. Akárhogy is, elég nehéz volt várni az estét.

– Egyszerűen nem értem, miért költözől vele össze – esett nekem Sara csak úgy, minden bevezető nélkül. Éppen a szemhéjamat színezte. – Nem lehetne azzal kezdeni, hogy... ööö... beszélgetsz vele? Ez nekem egyszerűen nem tetszik. Hiszen elhagyott téged, Em. Miért akarsz visszamenni hozzá?

– Sara, kérlek! – könyörögtem neki halkán. – Egyszerűen ezt kell tennem. Tudom, hogy te ezt elég zavarosnak találod, de nekem fontos. Nem arról van szó, hogy elvesztesz engem vagy ilyesmi. És ha borzalmas lesz velem, visszaköltözöm hozzátok. Úgy érzem, adnom kell neki még egy esélyt.

Sara grimaszolva nézett rám.

– Akkor sem tartom jó ötletnek, de... – Egy pillanatra elhallgatott. – Kevés hozzád hasonló makacs embert ismerek.

Ha tényleg ezt akarod, tudom, hogy nem lehet lebeszélni téged róla. Kinyithatod a szemed.

Pislogtam, nagy nehezet kinyitottam a szemem, a festék összeragasztotta szempilláimat. Sara az eredményt szemlélte, aztán fanyalogva megszólalt.

– Hát jó. Költözz hozzá. De jó lenne, ha nem csinálna olyan hatalmas ostobaságot, mint a múltkor, amikor ott hagyott azzal a pszichopatózával.

Vigyorogtam; tetszett, hogy Sara ennyire aggódik értem.

– Köszönöm. Szóval... hogy nézek ki?

– Természetesen abszolút fantasztikus vagy – lelkesedett mesterművét szemlélve. – Felöltözöm, és lemehetünk a fiúkhoz a hallba.

Kézbe vettem a levelet, ami a szobában várt ránk, amikor visszaértünk a szállodába; hüvelykujjamat végighúztam az elegáns íráson.

Kedves Emily és Sara!

Nagyon örülök, hogy biztonságban megérkeztetek, és remélem, élvezitek az együtt töltendő délutánt. Szívesen látalak benneteket ma este vacsorára. Háromnegyed hétre kocsit küldök értetek. Evan és Jared is jön. Hét órára foglaltam asztalt.

Biztos vagyok abban, hogy élvezni fogjátok, amit ma estére terveztünk!

Üdvözlettel:

Vivian Math ews

– Remélem, nem hozom kellemetlen helyzetbe – kiáltottam neki a fürdőszobaajtón át.

– Jaj, hagyd már ezt a hülyeséget, ne legyél olyan ideges! – lépett ki Sara. – Vivian tényleg azt akarja, hogy ott legyél. Ez nagyon fontos neki. Annyira, hogy meggyőzte Jaredet, vigyen magával engem, hogy ott lehessen veled.

Erre csak vigyorogtam. Tudtam, hogy Jarednek nem kellett sok győzködés.

– Na?! Nem szóltál semmit arra, hogy milyen lettél.

– Ó, ó! – A nagy tükör elé léptem, ajkam magától mosolyra görbült. A tükörkép kissé emlékeztetett arra a lányra, aki farmernadrágban szeret járni, haját lófarokba fogja, aki még mindig képtelen kisminkelni magát. Világosbarna haja csillogott rózsaszín szemhéja, sötét pillái felett. Arca pirosas, telt ajka fényes. Rám mosolyog.

Oldalra fordultam, és láttam, hogy mozdulatomat követve libben a ruhám. Végigsimítottam a pezsgőszínű fűzős felső rózsaszín hímzésén. Sara ugyanezt az árnyalatot fűzte a hajamba; olyan volt, mint egy fonott hajpánt; lágy tincsek a tarkómon szépen elrendezve. Felemeltem az utolsó kiegészítőt az öltözőasztalról; hajamba tűztem, ujjaimat végighúztam a ragyogó gyémántokon, majdnem pontosan úgy, mint azon a napon, amikor megkaptam a nyakéket.

Amint Sara kilépett a fürdőszobából, ragyogó arccal fordultam az ajtó felé; meg akartam neki köszönni ezt a hihetetlen átalakítást, ám amikor őt megláttam, elállt a szavam. A zafírkék ruha mintha rá lett volna öntve, ragyogóan kiemelte teste íveit. Jobb vállára dús, vörös fürtök lógtak. Egyenesen... imádnivaló volt.

– Jared nagy bajban van – hebegtem. – Sara, egyenesen fantasztikus vagy! – Nem igazán tudtam, miért voltam ennyire elragadtatva tőle. Nem véletlenül volt ő a legmenőbb lány a suliban, de erre többnyire nem is gondoltam, mert nekem ő mindig csak *Sara* volt. Ebben a ruhában, ezzel a frizurával azonban még szembetűnőbb volt modellalkata, görögös szépsége.

Sara ragyogó mosollyal nézett rám; fényes vörös ajkai közül kivillant hófehér fogsora.

– Lehet.

– Sara, kérlek, ne mondd, hogy le akarsz feküdni velem – könyörögtem.

– Nyugi. Nem fogok lefeküdni vele – mondta szemét forgatva. – De ez nem jelenti azt, hogy nem szórakozhatunk egy kicsit.

Megcsörrent a telefonom; egy időre elvonta figyelmemet erről a megjegyzéséről. Beszéltem Carllal és felhívtuk Rachelt. Nagyon kedves és azt hiszem, ő is akarja. Szombaton találkozunk, de úgy néz ki, minden rendben van vasárnapra...

Sara a kezembe adta a kabátomat és a táskát, amiben Evan ajándéka volt.

– A szüleid megengedik, hogy anyámhoz költözzek – jelentettem be.

– Akkor azt hiszem, ez már hivatalos – mondta Sara, és tartotta nekem az ajtót.

– Azt hiszem, igen – feleltem. Gyomromban megrezzent egy ideg a felismeréstől.

Azt hittem, a térdem összecusklik, amikor befordultunk a folyosó sarkán, kiértünk a hallba, és megláttam a fekete frakkkabát hátát. A kócos barna fürtöket kerestem, de nem azt találtam; rendesen oldalra volt fésülve a haja, így egészen jól nézett ki. Nagyon elmélyülten beszélgetett a bátyjával, így nem vett észre minket rögtön.

Evan szava a mondat közepén akadt el, Jared szája tátva maradt. Jared valóban bajban van; az arcára volt írva, amikor Sara elindult felé.

Nem éreztem a lábamat, amikor Evan megfordult. Szívem majdnem megállt, amikor megláttam füstszürkés kék szemét; elvörösödtem, amikor ajka tökéletes mosolyra ívelt. Csak két hete ment el síelni, de valahogy olyan érzés volt, mintha először találkoznánk.

– Szia! – hebegtem. Hozzám lépett, megfogta a kezemet, és képtelenek voltunk másfelé nézni, mint egymásra.

– Szia! – felelte még mosolyogva. Fejét lefelé mozdította, meg akart csókolni, de Sara közbelépett.

– Mennünk kell, különben elkésünk.

– Akkor menjünk – felelte Evan, ezzel rögtön visszazökken-
tett minket a valóságba; az elegánsan öltözött emberektől nyüz-
gő előcsarnokba. Valószínűleg mindenki ugyanarra az eseményre
készült. Segített bebújni a kabátomba. A januári fagyra felkészül-
ve felvettem fekete bőrkesztyűmet, és újra megfogtam a kezét.

– Mi az? – kérdezte Evan az ajándéktasakra mutatva.

– Meglepetés – vigyorogtam; alig tudtam türtőztetni ma-
gam, olyan sokáig vártam, hogy átadhassam.

– Nekem is van olyan – vigyorgott ajtót nyitva nekem.

– Micsoda?

– Meglepetés – felelte még szélesebben vigyorogva, amitől
újabb pír öntött el.

Beszálltam a limuzinba, Sara mellé csusszantam, mivel ő
Jareddel szemben ült. Evan kénytelen volt bátyja mellé ülni, így
nem volt választási lehetőségem. Ránéztem, és szótlánul „bár-
csak melletted ülhetnék” pillantást váltottunk.

A limuzin kockakövekkel kirakott körkörös behajtóra ért,
a sofőr kiszállt, kinyitotta nekünk az ajtót. Az étterem inkább
kastélyra emlékeztetett, mint elegáns vacsorázóhelyre; minden
szinten erkélyek és ragyogó ablakok látszottak.

Különterembe kísérték minket; kis földszinti terasz volt,
amit a téli szezonra beüvegeztek; gyönyörű kilátás nyílt a sötét,
hullámzó óceánra.

– Remek! Hát megjöttetek! – üdvözölt minket Vivian vi-
dáman, tárt karokkal. Átölelte fiai vállát, ahogy lehajoltak meg-
csókolni, majd miután a fiúk segítettek levenni a kabátunkat,
Sara és én ott álltunk előtte, és minket csodált.

– Káprázatos! – jelentette ki; jellegzetes rövid ölelésébe vont
minket, ajkát arcunkhoz érintette. – Gyertek, üljete le!

Stuart nem mozdult. Ránk sem pillantott. Hűvös nyuga-
lommal bámulta az óceánt; kezében pohár, benne jég és kara-
mellszínű folyadék.

Vivian invitálására leültünk. Úgy helyezkedtem, hogy Evan
mellé kerülhessek a kerek asztalnál; velünk szemben Jared és Sara,

egymással átlósan szemben Vivian és Stuart. Evan az asztalterítő alatt megfogta a kezemet; idegeim rögtön lecsillapodtak.

Megkezdődött az udvarias csevegés. Igyekeztem kimaradni belőle; csak akkor kapcsolódtam bele, ha közvetlenül kérdeztek, vagy rám vonatkozó megjegyzés hangzott el. És persze ilyen mindig csak akkor történt, ha éppen falat volt a számban vagy ittam. Láttam, hogy Sara az ajkára harap; nem akart nyíltan felnevetni. Ettől még feszélyezettebben éreztem magam.

Miután sikeresen túléltem a nyugtalanító vacsorát, kimenttem magam azzal, hogy a mosdóba megyek, és megígértem Evannek, hogy az előtérben találkozunk.

Nehéz volt úgy felfogni a bő szoknyarészt, hogy ne essen a vécébe. Visszafelé indultam, éppen csak megálltam a nagy tükkör előtt, a szoknya redőinek esését igazgattam, amikor beszélgetésfoszlányt hallottam:

– Nem akarok erről még egyszer beszélni.

Nem mozdultam. Nem igazán tudtam, hogy menjek tovább, forduljak ki a folyosóra, vagy várjam meg, amíg elmennek. Hálát adtam az ösztönömnek, hogy úgy döntöttem, inkább maradok.

– Ez a lány nem a te jövőd, Evan. Ideje, hogy ezt te is felismerd. Nem hagyom, hogy feladd a Yale egyetemet azért, hogy kövess egy lányt az ország másik végébe. Különösen nem ezt a lányt.

– Nem te döntesz az én életemről, apa – vágott vissza Evan. – Tőled nem is várom el, hogy ezt megértsd.

– Stuart, mit csinálsz? – kérdezte Vivian távolabbról. – Elkészünk.

Nem mozdultam. A mosdó ajtajának dőltem; szívem hevesen dobogott, gondolatok cikáztak a fejemben. Mi történt? Láttam, hogy Stuart magába fordult, de nem tudtam, hogy azért, mert engem nem kedvel. A reakciójától megborzongtam.

Ajkamba haraptam, mély levegőt vettem, hogy visszanyerjem önuralmam. Aztán a folyosóról a hallba fordultam,

mosolyt erőltettem az arcomra, és láttam, hogy Evan vár rám, karján a kabátom.

– Jól vagy? – kérdezte arcomat nézve. Valahogy sikerült még szélesebben mosolyognom és bölintanom. Evannek háttal állva becsúsztottam karomat a kabátba; attól félttem, hogy átlát rajtam.

Evan kinyitotta nekem az ajtót, előreengedett a limuzinhoz. Sara és Jared velünk szemben ült; élénk beszélgetést folytattak arról, hogy szerintük ki a legjobb gitáros.

Evan megfogta a kezemet.

– Te remegsz?

– Hideg van – hazudtam; legszívesebben megszidtam volna magam önkéntelen reakcióim miatt. Átkarolt, hogy felmelegítsen. Próbáltam megnyugodni, hozzábújtam.

– Ó, ez gyönyörű! – Sara a kivilágított épületet csodálta, ahogy a limuzin lassan beállt a sorba a többi koci után. Gyomrom remegett. Úgy éreztem, mintha olyan hullámvasútra várnánk, amire felülni halálközeli élménnyel ér fel.

– Ők is csak emberek – súgta Evan; valószínűleg észrevette, hogy alig kapok levegőt. Sóhajtottam, vállam ellazult, megszorítottam a kezét.

Csak emberek. Teliaggatva mindenféle színű csillogó ékszerrel, szmokingban, estélyi ruhában, tele előítéletekkel. És alattomos megjegyzéseket tesznek. Gyertyafényben csillogó gálaruhás emberek között haladtunk. A beszélgetés moraja a bálteremből hallatszó finom jazz ritmusára lüktetett.

Ákárhová néztem, még nagyobb pompát és ragyogást láttam.

– Mrs. Mathews, ez egyszerűen hihetetlen – áradozott Sara. – Soha nem láttam még ehhez fogható szépet.

– Nem vagyok egészen biztos abban, hogy a fiaim ezzel egyetérténének – felelte Vivian szikrázó mosollyal. Arcom valóssággal felforrósodott, amikor Evan megszorította a kezemet.

– Ez látványosabbra sikerült, mint reméltem. Nagyon örülök, hogy körünkben üdvözölhetünk. Köszöntenem kell még

néhány vendéget, de elvárom, hogy később felkérj táncolni, Evan – mondta féloldalas mosollyal, azzal ellibbent tőlünk elegáns, lágyan redőzött, elefántcsontszín ruhájában. Vivian maga volt a megtestesült kifinomultság; szőke haját francia kontyba fogta. Csodáltam, hogy mindig milyen visszafogott és magabiztos tudott lenni; olyan helyzetekben is, amelyek engem teljesen felzaklattak.

– Mi volt ez? – szólta Sara, kérdően nézve Evanre. – Valami különlegesen őrült tánclépéseitek vannak?

Jared felnevetett, Evan figyelmeztető pillantást vetett rá.

– Evan anya táncpartnere. Apám nem hajlandó táncolni, én pedig inkább kimaradtam a táncóráimról...

– Jártál táncórákra? – kérdezte Sara nevetve, Jared szavába vágva.

– Igen – ismerte el Evan végül. – Anyám szeret táncolni. Úgy tűnik, én vagyok az egyetlen, aki lépést tud tartani vele, és nem lép a lábára – felelte, és rosszállón bámult Jaredre, aki gúnyos vigyorral nézett vissza rá.

– Alig várom, hogy lássam – somolygott Sara.

Találtunk helyet az egyik sarokban, távol a zsvajtól; kényelmesen elhelyezkedtünk a fotelokban.

Evan és Jared franciaországi síeléséről beszélgettünk.

– Ó, Em, elmondtad Evannek? – fakadt ki Sara. Beletelt egy kis időbe, mire rájöttem, hogy miről beszél; reméltem, hogy nem rontja el a meglepetést, amit a dobozban rejtegettem.

– Nem – feleltem lassan, halkán, aztán eszembe jutott. Könnyeden bólintottam. – Ó, a hétvégén visszaköltözöm anyámmal – jelentettem be csak úgy, mintha arról számoltam volna be, hogy vettem egy pár új cipőt.

Jarednek fogalma sem volt, miért olyan nagy hír ez, de Evan szeme összeszűkülte.

– Hogy mit csinálsz?

– Anyád keres – szakította félbe beszélgetésünket a hátunk mögött megjelenő Stuart. Ekkor Evan megfordult és látta, hogy

Vivian a tömeget pásztázza. Amikor meglátta fiát, felemelte a kezét.

– Mindjárt visszajövök – jelentette ki Evan, azzal felállt és a táncparkettre kísérte anyját. Sara felé fordultam, de ő és Jared már elindultak a tömegben; nem akarták kihagyni a látványt. Egyedül maradtam Stuart árnyékával.

Éreztem, hogy nem sétálhatok el egyszerűen, szó nélkül úgy, hogy ne tűnjek nagyon faragatlannak; igyekeztem kitalálni valami értelmes dolgot. De nem sikerült.

– Jó kis parti, ugye?

Stuart úgy nézett le rám, mintha idegen nyelven beszélnék; fejét alig észrevehetően ingatva elsétált.

– Hát jó – motyogtam, és körülnéztem, hogy látta-e valaki megaláztatásomat. Azzal felpattantam, és a tömegen át a bálterembe nyomakodtam. A parkett tele volt táncoló párokkal, de egy pár kitűnt közülük. Könnyeden, kecsesen lebegtek egy Sinatra-dal ritmusára; magas, szikár dzsesszénekes énekelt.

– Szentséges ég! – sóhajtott Sara mellettem; kezében egy pohár pezsgő. – Ők aztán tényleg tudnak táncolni.

Tátva maradt a szám a látványtól, ahogy Evan tökéletes tartással vezette Viviant, kezét kezében tartva. Vivian szeme csillogott; úgy keringtek a parketten, mintha egy test lennének.

– Mondtam – szólalt meg Jared. – Kicsit félelmetes, ugye?

– Nem kicsit – jegyeztem meg zavartan, és arra gondoltam, hogy túl sok mindent nem tudok még Evanról.

A dal véget ért, hangos taps tört ki. Evan mintha feszengett volna, Vivian élénken mosolygott. Abban a pillanatban hosszú ujjú fekete ruhás, rövid ősz hajú nő lépett a mikrofonhoz. Stuart odalépett Vivian mellé, Evan meglátott minket a parkett másik szélén.

– *Húha* – szóltam hangtalanul, ahogy átölelte a derekamat. Láthatóan zavarban volt; vállat vont, és figyelmét a szónokra fordította.

A nő azt ecsetelte, hogy Vivian az évek folyamán mit ért el jótékonyásával; elismerte sikereit és elkötelezettségét minden támogatott ügy és szervezet iránt. Nem csak idejével, hanem lelkesedésével is támogatta őket. Figyelmesen hallgattam, és teljesen lenyűgözött, hogy mi mindent tett Vivian. A beszédet nagy taps fogadta; az ősz hajú nő díjat, valami kristálytárgyat adott át Viviannek, és arcon csókolta.

Újra felhangzott a zene, és a jelenlévőkkel együtt élénken gratuláltunk Viviannek. Evan megölelte anyját, majd Jared és Sara is. Én is gratuláltam neki. Szorosabban és hosszabban ölelt át, mint valaha, és a fülembe súgta:

– Úgy örülök, hogy itt vagy ma velünk.

Szemem rögtön könnybe lábadt; megértettem, mit akart mondani ezzel. Aztán elengedett, és a másik irányba terelődött a figyelme; újabb dicsérő szavakat kapott.

Evan kézen fogott, és kivezetett a tömegeből. Még mindig a pillanat hatása alatt voltam; zsongott a fejem a háborgó érzelmektől.

– Menjünk el innen! – súgta Evan.

– Tessék? El akarsz menni? – arcát figyeltem; megdöbbenett a kérdés.

– Igen. Mutatni akarok neked valamit.

– Rendben – feleltem, de még mindig nem értettem semmit. Kivettük a kabátunkat a ruhatárból, Evan kikísért az ajtón. Senkitől sem búcsúzott el.

